

Վահան Տերյան

Միշտ նույն խոհերի շշուկին հլու

Միշտ նույն խոհերի շշուկին հլու,
Միշտ նույն կարոտի կսկիծը պահած՝
Ես դուրս եմ գալիս նորից շրջելու
Նեղ փողոցներն ու կրկեսները բաց:

Շփոթ նվագով աղմուկ ու սուլոց
Շարժում եմ առաջ օրը ժրաշան
Բոցոտ խնջույքում, ձուլված խինդ ու կոծ,
Հյուսել եմ կյանքի կախարդված շրջան:
Հապճեպ հոսանքում և՛ մարդ, և՛ անիվ,
Ալեկոծությամբ մի խայտանկար
Խենթ փողոցների բավիղներն անթիվ
Ջրերի նըման խառնում եմ իրար:
Ամեհի ձայնով երկաթն է խոսում,
Պողպատն է ճշում շաշյունով դողդոջ
Եվ բազմադաղակ օրերի լեզուն
Հնչում է այստեղ, որպես մարտակոչ:

Այս աղմկահյուս կյանքի խենթ բոցում
Այրում է սիրտըս սրբազան մի դող,
Հուզում է հոգիս մի վեհ հիացում,
Եվ սարսափելին՝ թվում է դյութող...
Մաշված է կյանքըս վշտում անաղարտ

Եվ տառապանքի օրերում համառ,
Բայց ցաված սիրտը բացել եմ հպարտ,
Նորից ու նորից սիրելու համար:
Ուզում եմ, վաղվա ցնծության գուշակ՝
Կարոտըս նետած լուսեղեն հեռուն,
Վառեն՛լ երգերըս, որպես դրոշակ,
Ու մեռնեն՛լ, որպես հերոսն է մեռնում...

Չարթեն՛ք, երգեր իմ, ժամ է հնչելու,
Զինելու նորից գնդերը ցրիվ,
Մեռած սրտերը կյանքի կոչելու
Եվ բորբոքելու, գայրույթ ու կռիվ...